

Proloog

Nikita schrikt op als er beneden in de woonkamer iets in stukken valt.

Wat was dat?

Buiten slaat de kerkklok tien uur 's avonds. Ze ligt in bad en is alleen in huis. Althans, dat zou ze moeten zijn. Peter is achter een tip aan en zou pas op zijn vroegst over een paar uur terug zijn.

Misschien bleek de tip niets te zijn en is hij eerder naar huis gekomen.

Ze spitst haar oren en gaat overeind zitten.

Stilte. Heeft ze zich het geluid ingebeeld?

Wat als het Fleur is? Wat als ze eindelijk terecht is?

Nee. Ze mag zichzelf geen valse hoop geven.

Het zou ook iemand anders kunnen zijn. Wellicht heeft Fleurs belager het nu op jou gemunt.

Nikita bijt op haar lip. Ze moet rustig blijven. Ze verbeeldt zich dingen en maakt zichzelf alleen maar gek. Er is niemand in huis. Ze heeft het zich slechts ingebeeld.

Ze heeft hoofdpijn en een zurige smaak in haar mond. De wijnfles die naast het bad staat, is zo goed als leeg. Bijna was ze erin geslaagd om de pijn weg te drukken die de vermissing van haar dochter teweeg had gebracht. Bijna. Voor even had ze zich verdoofd genoeg gevoeld om haar problemen te vergeten. Nu is dat gevoel verdwenen. Langzaam legt ze haar hand tegen haar voorhoofd in een poging de pijscheuten in haar hoofd te onderdrukken.

Het water is bijna koud. Ze heeft het nu pas door. *Hoelang lig ik hier eigenlijk al in?*

Opnieuw hoort ze een geluid. Nu weet ze het zeker. Ze heeft het zich niet ingebeeld! *Nu komt hij voor jou!* Meteen schiet haar

blik naar de badkamerdeur. Het geluid klinkt zacht. Komt het vanuit de slaapkamer? De gang? De woonkamer?

‘Hallo?’ lispelt ze. Haar tong is dik, haar keel droog. ‘Peter, ben jij dat?’

Geen reactie.

Roerloos blijft ze zitten. Een minuut of twee hoort ze niets. Toch twijfelt ze. *Het is niet echt. Verbeelding. Je bent dronken.*

Dan hoort ze opnieuw een geluid. Gebonk deze keer.

Haar hart mist een slag. *Is dat een keukenla die wordt dichtgegooid?*

Ze zet haar handen op de rand van het bad en duwt zichzelf houterig overeind. Waterdruppels vallen klaterend van haar lijf terug de badkuip in. Voorzichtig tilt ze haar linkervoet uit het water en plaatst hem naast het bad op de tegels. De kou dringt tot diep in haar door. De haartjes op haar armen staan overeind.

Het is verbeelding, niets meer. Je bent gewoon geagiteerd omdat Fleur nog steeds niet terecht is. Misschien komt degene die haar heeft meegenomen nu voor jou.

Nee. Er is niemand anders in huis.

Het geluid van iets wat op de plavuizen in scherven klettert, laat haar naar adem happen.

Er is nu geen twijfel over mogelijk.

Er is iemand in haar huis.

Misschien is het toch Peter en heeft hij je niet gehoord.

Die mogelijkheid mag ze nog niet wegstrepen. Toch durft ze niet nogmaals te roepen. Als er indringers in huis zijn, wil ze die niet laten weten dat ze hier is. In haar badkamer. Alleen.

Onwennig stapt ze nu met haar andere been uit bad. Op het stapeltje kleren op de wc-pot ligt haar mobiel. Ze pakt hem op, opent WhatsApp en stuurt een berichtje naar Peter. *Ben je al thuis?*

Ze weet dat de kans bestaat dat er niet meteen zal worden gereageerd, maar tot haar geluk gebeurt dat wel.

Sorry. Iemand in Valkenburg had het bureau gebeld om te laten weten dat ze iemand had gezien die op Fleur leek. Het bleek valse informatie. Ik ben nu onderweg naar huis. Ben er over twintig minuten.

Ze leest de tekst, maar vergeet de inhoud vrijwel meteen. De enige woorden die tot haar doordringen en zich nestelen in de diepste krotten van haar ziel, zijn: *Ben er over twintig minuten.*

Wie degene in haar huis ook is, Peter is het niet.

Ik denk dat er iemand in huis is, typt ze snel. Haar handen trillen. Ze hyperventileert.

Het antwoord komt vrijwel meteen. *Hoe bedoel je?*

Door het geluid van voetstappen laat Nikita haar mobiel uit haar handen glijden. Hij stuitert op het kleedje dat vlak voor de toiletpot ligt. Een traptrede kraakt. Iets van staal schraapt over de houten armleuning. Dan volgt er een stilte die voor haar gevoel pas minuten later wordt verstoord door een vrolijk melodietje. Haar mobiel gaat af.

Ze slaakt een geluidloze gil, pakt snel het toestel weer op en drukt het haastig tegen haar oor. 'Peter?'

'Jezus, is alles in orde?'

Ze staart naar de op een kier staande badkamerdeur en luistert zo intens dat ze het gevoel heeft het te kunnen horen als een spin een poot verzet.

'Nikita?' Ondanks dat de urgentie en bezorgdheid duidelijk in Peters stem te horen is, geeft het haar moed. Het onderdrukt haar angst. Ze voelt zich stom. Natuurlijk is er niemand in huis. Het is gewoon haar verbeelding en de stress van de afgelopen dagen.

'Ik... ' stamelt ze. Wat moet ze nu tegen Peter zeggen? Dat ze bang was om alleen te zijn? Dat er nog altijd iets in haar zegt dat ze níét alleen is? 'Kom alsjeblieft naar huis,' snikt ze uiteindelijk.

'Ik ben onderweg. Wat bedoelde je met dat je denkt dat er iemand in huis is? Moet ik iemand langssturen?'

Ja! schreeuwt haar innerlijke stem. ‘Nee,’ antwoordt ze, bang om voor gek te staan als er inderdaad niets aan de hand blijkt te zijn. Geulhem is een klein dorp. Een gerucht is snel verspreid. En ook al weet ze zeker dat niemand haar haar labiele toestand kwalijk zou nemen na alles wat er de afgelopen dagen gebeurd is, ze blijft een trotse vrouw.

Fuck die trots. Wat heb je eraan als je straks dood bent?

‘Er is niemand.’

‘Je moet iéts gehoord hebben,’ zegt Peter. ‘Anders reageer je niet zo. Ik zal zorgen dat er binnen vijf minuten iemand bij je is.’

Ze hoort opnieuw het gekraak van traptreden. Sneller deze keer. Voetstappen.

Nikita slaakt een gil. Haar mobiel glijdt opnieuw uit haar handen en opnieuw klettert hij op de grond. *Shit, shit, shit.* Haastig, als een primitieve reactie, schuifelt ze naar achteren tot haar benen tegen de badkuip komen. Ze verliest haar evenwicht en valt achterover in het water. Haar hoofd komt hard in aanraking met de betegelde wand. Een pijnscheut gaat door haar heen en even wordt alles zwart. Als haar zicht een paar tellen later weer scherp wordt, kijkt ze de badkamer rond. De vloer is zeiknat. Het water heeft het mobieltje op de grond maar net gemist.

De badkamerdeur zwaait krakend open en ze ziet een gedaante in de gang staan. Een schaduw, meer is het niet. Het badkamerlicht bereikt hem niet. Hoe is dat mogelijk? Hij staat hooguit een meter bij de deur vandaan in de gang. Toch is er vrijwel niets van hem te zien, alleen zijn demonische grijns en dreigende blik.

Haar adem stukt.

De stem van Peter weerklinkt uit de telefoon. *‘Nikita?’*

Het peertje in de plafonnière begint krakend te flikkeren, tot het voor luttele seconden uitvalt. Als het weer aangaat, staat er

niemand meer in de deuropening. Alsof het silhouet daartoe de macht heeft, is het net alsof het het licht in de badkamer naar zich toe trekt, langzaam opslurpt en in zich opneemt. *Maar... dat is onmogelijk!*

Is het niet gewoon verbeelding geweest? Heeft er wel iemand gestaan?

Nee. Hij was er echt. Honderd procent.

Paniekerig kijkt ze zoekend om zich heen. *Waar is hij gebleven?*

Peters stem: *'Nik, praat tegen me.'*

Nikita negeert hem als het licht in de badkamer opnieuw begint te flikkeren. Ze hapt naar adem als ze iets opmerkt.

Het silhouet. Het is alleen te zien in het donker. Vreemd genoeg zie ik wel zijn contouren, alsof zijn lichaam dan iets oplicht.

Het licht gaat uit.

Ze ziet de indringer in de deuropening staan.

Het licht gaat aan.

Ze ziet de indringer niet meer.

Waar is hij?

De deur sluit zich piepend.

Nikita hapt naar adem. *'Wie ben je? Wat wil je?'*

Dit gebeurt niet echt, Nikita. Niet. Echt.

De stem heeft gelijk. Figuren verdwijnen en verschijnen niet zomaar tijdens het flikkeren van licht.

Het zit allemaal in je hoofd.

Maar dat maakt het op dit moment niet minder beangstigend of reëel.

Het licht gaat weer uit. Het silhouet komt dichterbij. Ondanks dat het donker is, ziet ze dat het iets in zijn handen heeft. *Is dat een mes?*

Ze houdt haar adem in.

Het licht springt weer aan.

Er is niemand in de badkamer.

Het licht knippert weer en valt vervolgens uit. In de duisternis die volgt, ziet ze dat het silhouet naast het bad staat.

Nikita gilt. 'Nee, nee, nee!'

Maak dat je hier wekomt!

Dat wil ze wel, maar haar lichaam werkt niet mee. Haar spieren zijn verlamd.

Het licht in de badkamer flikkert weer.

Dan ziet ze wie de indringer is. 'Nee. Jij bent dood!'

Haar zoon grijnst even naar haar. Dan verandert zijn uitdrukking in pure haat. Ze ziet het in zijn ogen. Hij brengt het mes omhoog en knijpt de handgreep bijna fijn.

'Nee!' Nikita slaakt een gil en steekt beschermend haar handen voor zich uit.

Vlak voordat het mes neerkomt, realiseert ze zich dat het Mark helemaal niet is. Nu pas ziet ze de rondingen, het lange haar.

Nee. Dat is onmogelijk!

Haar lichaam verstijft. Waarom laat de aanblik van haar dochter haar zo naar adem snakken?

Omdat dit jouw dochter niet is. Niet echt. Kijk maar in haar ogen. Die blik...

'Fleur?' Nikita stamelt de naam. 'Nee, niet doen...'